

Vesnička

ZÁŘÍ 2024

V jako
vítězství

Mladí dospělí
potřebují cítit,
že na nich
někomu záleží

SOS DĚTSKÉ
VESNIČKY

Úvodní slovo

Milí přátelé,

prázdniny, asi nejoblíbenější období dětí, jsou u konce. My jsme udělali všechno pro to, aby každé dítě z našich služeb, byť pochází ze sebechudších poměrů, mělo po návratu do školy či školky kamarádům o čem vyprávět: pořádali jsme pro ně řadu výletů a příměstských

táborů. O některých z nich se dočtete i na stránkách tohoto časopisu.

V naší službě pro ohrožené rodiny SOS Kormidlo máme většinou děti malinké, pro které zatím mnohem důležitější než prázdninové zážitky je stabilní zázemí a láskyplná péče rodičů. Nejčastěji se na nás obrací velmi mladí rodiče, kteří sami vyrostli v dětském domově nebo nefunkčním rodinném prostředí. Neměli od koho odkoukat, jak být dobrými rodiči a nemají nikoho, kdo by jim v této nové náročné roli pomohl obstát. My jim nabízíme půlroční pobytové programy, během nichž se v tréninkových bytech snažíme tento handicap dohnat a naučit je, jak se postarat o své děti, jak vést domácnost a zvládat nároky rodičovství. Po skončení tréninkového

programu jim pomáháme udržet si následné bydlení a zvládat nástrahy každodenního života.

Za více než dva roky fungování jsme se stali v Havířově vyhledávanou službou, pomohli jsme už 36 rodinám se 79 dětmi. O stejnou službu nyní projevili zájem i Karlovarský kraj, proto připravujeme otevření nové pobočky SOS Kormidlo také v Karlových Varech. První rodiny by se do tréninkového bydlení měly stěhovat začátkem příštího roku.

Ve dnech, kdy dostáváte do schránky tento časopis, se v Praze koná mezinárodní konference o ohrožených dětech, na níž se podílí i naše organizace. Jejím cílem je hledat nové způsoby, jak pomáhat dětem překonat traumata z nejrannějšího dětství. O tom, jak takové trauma může vzniknout a jaké jsou jeho následky, si můžete přečíst na straně 10.

Přeji vám krásné babí léto a barevný podzim!

Lenka Šimková
Vedoucí sociální pracovnice, SOS Kormidlo Havířov

Vydavatel: SOS dětské vesničky, z.s., Strakonická 98, 159 00 Praha 5, IČ: 00407933. **Účet veřejné sbírky:** 211 757 409 / 0300, **účet pro naše dárcy:** 120 777 711 / 0300.

Redakce: Radana Košťáliková, Michaela Poláková, Milan Palán. **Grafická úprava:** Martin Málek.

Uzávěrka: 13. 8. 2024. **Náklad:** 7 350 ks. **Vyrobil:** Česká mailingová společnost, s.r.o. **Výrobní cena:** 4,76 Kč. Vychází čtvrtletně. ISSN 1803-1730.

Jména dospělých osob a dětí, jejichž příběhy vám v časopise přinášíme, jsou z důvodu ochrany soukromí většinou změněna. Ilustrační fotografie, není-li uvedeno jinak, pocházejí z fotobanky SOS dětských vesniček.

MLADÍ DOSPĚLÍ SE UČILI POSKYTOVAT PRVNÍ POMOC

Mladí dospělí z našeho havířovského domu na půl cesty za sebou nemají snadné dětství, proto jim pomáháme postavit se na vlastní nohy. Nedávno přišli s tím, že by se rádi naučili základy první pomoci, proto jsme pro ně uspořádali workshop. Lektorkou byla zkušená bývalá záchranářka a mladí dospělí si vyzkoušeli, jak reagovat v různých situacích. Jsme pyšní, že chtějí být připraveni pomoci, když bude potřeba.

JETBRAINS POMÁHAJÍ DĚTEM I MLADÝM DOSPĚLÝM

Partnerství, které jsme uzavřeli se společností Jet-Brains, má za cíl podpořit ohrožené děti v krizovém centru SOS Sluníčko a mladé dospělé v domě na půl cesty SOS Kotva. Jen od začátku letošního roku jsme díky této podpoře pomohli 51 dětem a mladým dospělým zlepšit jejich šanci na šťastný život. Děkujeme!

DĚTI SI UŽILI VÝLET SE VŠÍM VŠUDY

Z Prostějova na Bělecký mlýn, vlakem, pěšky, restaurace s obědem, hřiště, šipkovaná s úkoly po cestě a na konci truhla s pokladem. Tak by se dal krátce popsat náš výlet s dětmi, kterým pomáháme v naší prostějovské pobočce. Zážitky z něj ale budou všichni čerpat ještě dlouho. Bylo to krásné, intenzivní a moc jsme si to užili.

ENERGIE OD E.ON NÁM POMÁHAJÍ

Společnost E.ON od roku 2023 podporuje prostřednictvím projektu "Energie pomáhají" ohrožené děti a jejich rodiny v naší péči a pomáhá jim vyrovnat se se složitými životními podmínkami. Ztráta bydlení, nedostatečná výživa a péče o zdraví, psychická traumata a domácí násilí obzvláště drtivě dopadají právě na děti a zůstávají-li neřešené, mají dlouhodobé následky na jejich rozvoj. Díky významné pomoci od E.ON a jejich zákazníků jsme ale mohli posílit naše kapacity a podpořit více dětí a rodin než kdy dříve. Velice za to děkujeme!

V jako vítězství

Že jsou některé věci špatně, to devítiletá Viktorka věděla. Bráška by neměl plakat hladem a ona by asi neměla prosit o jídlo u dělníků, které viděla svačit u nich v ulici – to žádná její spolužačka nedělá. Taky by asi brášku neměla tak často hlídat, je tak malinký! Když si ho vzal jeho táta k sobě (svého tátu Viktorka nepoznala), často za ním v noci plakala, jak se jí stýskalo, ale doufala, že už se má líp.

O jiných věcech ani netušila, že by měly být jinak. Ano, bylo jí líto, že nemá kamarádky, ale kdo by měl rád otrhanou a špinavou holku? A zlou – to jí máma opakuje několikrát denně, tak to musí být pravda. Když večer máma upadne, je to taky Viktorčina vina; bývá to často, ale Viktorka neví, co má dělat jinak, a je z toho smutná.

TAK ŠPATNĚ, ŽE UŽ TO VÍC NEJDE

Na to, jestli je v pořádku, že na ní mámin přítel tak divně sahá, se zeptala paní učitelky. Asi to bylo špatně, když k nim kvůli tomu začala chodit spousta lidí. Po jejich odchodu na ni máma křičela ještě víc a poprvé ji i uhodila.

Když pak Viktorčinu mámu odvezli kvůli cirhóze jater do nemocnice, Viktorka odmítla s jejím přítelem zůstat. V tu chvíli se poprvé zablýsklo na lepší časy: ujala se jí Irena, rodinná známá, která situaci v rodině už několikrát předtím řešila s úřady. Až s pomocí SOS vesniček se věci skutečně daly do pohybu.

„Pomohli jsme paní Ireně podat návrh na předběžné opatření a svěření Viktorky do pěstounské péče. Velkou pomocí bylo vyřízení dávek, o kterých úřad práce budoucí pěstounce tvrdil, že na ně nemá do rozhodnutí soudu nárok. Paní byla ale zoufalá, protože Viktorka k ní přišla téměř bez věcí a Irena na její vybavení vyčerpala všechny rezervy, které si dlouhá léta po troškách šetřila pro svoje vlastní děti.“

LÉČENÍ RAN A SNAD I HOJENÍ JIZEV

Nejnáročnější a nejpotřebnější byla psychologická pomoc mnohonásobně, dlouhodobě a hluboce traumatizované holčičce. „Zajistili jsme Viktorce psychologa a psychiatra a s pěstounkou jsme na společných setkáních pracovali na tom, jak ve Viktorce poprvé v životě vzbudit pocit bezpečí a přijetí.“

Viktorka k nám chodí moc ráda a když ji čekal soud, ze kterého měla hrůzu, poprosila mne, abych seděla vedle ní,“ vyprávěla nám naše sociální pracovnice Míša. „Byla tam moc statečná, i když málem umačkala plyšáka, kterého si směla odnést z naší herničky a byla za něj až dojemně vděčná. U soudu ale už věděla, co je správně a co je špatně, a dokázala to s podporou i říct. Jestli někdy mělo „věčko“ tak hluboký význam, bylo to teď: V jako Viktorčino velké vítězství.“

Mladí dospělí potřebují cítit, že na nich někomu záleží

Náš brněnský dům na půl cesty SOS Kotva slaví letos desáté výročí od svého založení, za tu dobu v něm na nějakou dobu našlo útočiště na osm desítek mladých lidí. Posledních pět let jej vede Karolína Jelínková. Povídali jsme si s ní o její práci s mladými dospělými, kteří to v dětství neměli úplně snadné, a proto je náročný i jejich přechod do samostatného života.

Co tě přivedlo k práci v domě na půl cesty?

Několik let jsem pracovala s lidmi bez domova. Byla to zajímavá, různorodá práce a moc mě to bavilo. Práce s mladými dospělými pro mě byla výzvou: uvědomovala jsem si, že tady je ještě mnohem větší naléhavost. Tady se teprve rozhoduje o tom, jestli ti lidé jednou skončí na ulici, spadnou do nějaké závislosti, nebo jestli se jim podaří překlenout ty těžké začátky, nějak se zvednou a dokážou funkčně a spokojeně žít.

A naplnila ta práce tvá očekávání?

Ze začátku jsem se trochu bála, jestli mi to s mladými dospělými půjde, jestli u nich budu mít respekt. A docela mě překvapilo, jak moc mě to chytlo. Je to pobytová služba pro maximálně osm klientů, kteří přicházejí z dětských domovů, výchovných ústavů, pěstounské péče nebo nefunkčních rodin, mnohdy tedy nemají nikoho blízkého, o koho by se mohli opřít. Nějakou dobu jsem hledala rovnováhu, abych jim dokázala poskytnout ten pocit blízkosti a zároveň si držela nějaké zdravé hranice. Tu práci nejde dělat a nepustit si ty mladé lidi k srdci, protože oni potřebují strašně moc cítit, že je má někdo rád a podporuje je. Potřebují uvěřit, že za něco stojí, že si zaslouží šanci, naději, že mohou překonat těžkosti a žít dobrý život.

A našla jsi tu rovnováhu?

Myslím, že ano. Ze začátku jsem měla tu svoji roli nastavenou hodně přísně. Souběžně s prací v domě na půl cesty jsem ale také absolvovala několikaletý psychologický výcvik, který mě naučil pojmenovávat citlivěji problémy, nebat se mluvit i o svých emocích. Hodně pracujeme přes náš vztah s klientem, protože se to ukázalo jako nejvíce efektivní. Když nastane nějaký problém, pojmenovávám ho citlivěji, abych vrátila tomu člověku zodpovědnost za to, co udělal nebo neudělal, ale abych s ním zároveň nepřišla o ten vztah a chránila jsem jeho sebeúctu. Dneska už se nebojím s kolegy říct: „Je nám to opravdu moc líto, že musíme řešit vážné porušování pravidel, trápí nás to, protože vás máme rádi a nechceme, abyste ze služby musel odejít. Pojďme vymyslet, jak to udělat, abyste to zvládl.“ A v téhle atmosféře oni jsou spíš schopni se snažit, protože cítí, že na nich někomu záleží. A i když to přesto někdy nedopadne a dojde až k výpovědi klienta z domu na půl cesty, ten vztah tím není narušený a často se k nám po čase zase vrací.

Jaká pravidla musí obyvatelé SOS Kotvy dodržovat?

Jednak jsou tu nastavená nějaká pravidla typická pro jakékoli soužití: musí tu udržovat pořádek, platit za bydlení, dodržovat noční klid, slušně se chovat ke spolubydlícím i k pracovníkům. A potom jsou pravidla spjatá s tím, že jsme sociální služba, a to je pravidelné docházení na schůzky se

svým klíčovým pracovníkem, chození na měsíční komunitní setkání, kde řešíme provozní věci, plánujeme společné akce, je to prostor pro klienty říkat své otázky nebo přání, někdy také probíhá školení v sociálních dovednostech. A také mají povinnost na sobě pracovat: každý si na začátku stanoví svůj individuální plán, tedy cíle, k nimž chce směřovat.

Jaké cíle si většinou dávají?

V našich pravidlech je, že klienti musejí studovat, pracovat nebo o získání práce alespoň aktivně usilovat. Takže jedním z cílů často bývá získání práce. A pak se to různě liší – najít si lékaře, naučit se hospodařit s penězi, zjistit, co mě vlastně baví... Většina našich klientů se potýká s následky traumát z dětství, mnohdy je proto cílem také psychická stabilizace. Učí se řešit, jak se sebou pracovat, když jim není psychicky dobře, jak trávit volný čas, jak pracovat se svými emocemi, jak neutíkat k alkoholu či k drogám. Často neumějí být sami, protože je dohánějí vzpomínky a starosti... Je to hodně individuální, každý potřebuje něco jiného.

Jak snášíš to, že přes veškerou snahu se někdy práce nevede?

Lidi přicházející do našeho domu na půl cesty jsou hodně traumatizovaní, mají málo kompetencí do života, takže ta práce je náročná. Naučili jsme se ale všimát si každé pozitivní maličkosti. Třeba už to, že máme s někým příjemný lidský kontakt, nebo že někdo dokáže v něčem převzít zodpovědnost za svůj život, podaří se mu splnit maličký cíl, někam zavolá, něco se naučí, a my jsme nadšení. Všichni ti mladí lidé jsou nějakým způsobem úžasní, i když mají rezervy v tom, aby se naučili fungovat v sociálním kontaktu. Každý z nich nás něčím obohatil, nebo nám tady spolu bylo hezky, a každému se něco povedlo, nebo alespoň zažil, že se k němu někdo choval s respektem. A pak se čas od času povede někomu dovést k opravdu úspěšnému samostatnému životu, a to je ta nejlepší odměna.

Odkaz v podobě naděje

Darování ze závěti neziskovým organizacím má dlouhou tradici v řadě evropských zemí nebo v USA. V České republice je to poměrně nový fenomén, rok od roku ale počet sepsaných závětí a tím i počet těch, kteří ve své poslední vůli myslí na potřebné, narůstá. SOS dětské vesničky patří mezi organizace, kterým v minulých letech odkázalo část svého majetku několik dárců. Je to pro nás vždy nesmírná čest, dozvědět se, že nám někdo chce pomoci i po skončení svého života.

Sepsat závěť ve prospěch nepříbuzných dědiců včetně neziskových organizací se rozhodují zpravidla lidé, kteří nemají žádné přímé dědice ze zákona. Rozhodnutím o tom, kde jejich úspory pomohou, předchází tito lidé tomu, že po smrti jejich majetek propadne státu. Není to planá obava – ročně takto stát získá cca 275 milionů korun z pozůstalosti těch, kteří zemřeli bez dědiců. Mnohdy ale na dobročinné účely odkáží část pozůstalosti i lidé, kteří dědice mají.

ABY UŽ ŽÁDNÉ DĚTI NEVYRŮSTALY BEZ MAMINKY

Paní Jaroslava Kašová přišla v dětském věku o maminku. Velmi brzy se tedy musela naučit vařit, péct a pomoci tatínkovi postarat se o mladšího brášku. A naučila se to velmi dobře, jak vzpomíná její nejlepší přítelkyně, paní Iveta: „Kvůli

MĚSÍC DOBROČINNÉ ZÁVĚTI

Koalice Za snadné dárcovství vyhláší každoročně období od 13. září do 12. října Měsícem dobročinné závěti. Všem dárcům, kteří v tomto termínu sepsají závěť u notáře a budou v ní alespoň částečně pamatovat i na dobročinnou organizaci dle svého výběru, proplatí Koalice notářský poplatek až do výše 1800 Kč (+ DPH). Více informací najdete na www.sos-vesnicky.cz/stranky/zavet-pomaha.

náročnému tatínkovi uvařila knedlíky snad stokrát, než mu opravdu chutnaly. A tak se vypracovala k dokonalosti - nikdy nezapomenu na chuť jejích buchet, kokosky a jiné dobroty,“ vypráví. Paní Jaruška vychovala dvě dcery, pracovala jako účetní, ráda pletla a luštila křížovky. Před dovršením 80 let její životní pouť skončila. Polovinu svých celoživotních úspor se paní Kašová rozhodla věnovat SOS dětským vesničkám, snad i proto, že sama neměla snadné dětství. Její finanční dar podpoří naši pomoc mladým rodičům, aby se dokázali postarat o své malé děti a ty nemusely končit v ústavní péči.

Najít poklad

I světce nebo svěťci by sedmiletý Filip vytočil do běla. Během hodiny vstával a shazoval spolužákům věci, pobíhal po třídě a vykřikoval, ale na otázky odpovídal mlčením. Spolužáci se mu začali vyhýbat, paní učitelka na něj od rána do oběda křičela, psala mu jednu poznámku za druhou a za ty na něj křičela doma zase máma.

„Maminka i paní učitelka mi Filipa popsaly jako nevladatelného, agresivního, nesnesitelně zlobivého. Nikdy nezapomenu, co se s ním stalo mně,“ vypráví sociální pracovnice Sylva, která do rodiny Hanky přišla na žádost školy. Jeho dvě starší sestry neměly ve škole problémy, o to horší to bylo s Filipem.

PONOŘIT SE AŽ NA DNO

„Ptát se, co je ve škole špatně, nemělo cenu – už jen samotné to slovo na „š“ u něj vzbuzovalo záchvaty vzteku. Abych ho rozmluvila, poprosila jsem ho, aby mi pomohl rozložit na gauči speciální terapeutické karty. Zobrazují velrybu v různých situacích a já se dětí ptám, jak se která rybička cítí, jak se má. Filípek se brzo zbavil ostychu, několik karet mi ukázal a rozprávěl se „o rybičkách“.

Mezi kartami, co Filip vybral mezi prvními, byla i taková, která ukazovala rybku, ňuchající dírou do potopené lodi, ve které se v pootevřené truhle blyští poklad. Sylva se Filipa zeptala, co by si za ten poklad chtěl koupit. Předpokládala, že to bude mobil nebo nějaká počítačová hra, takhle jí odpovídají snad všechny děti ve Filipově věku. „Pozval bych mámu a babičku do restaurace. Ale ne tady. V Paříži. Tam by se máma chtěla hrozně moc podívat.“

MAMI, POTŘEBUJU OBEJMOUT

I Sylva uviděla poklad ve ztroskotaném korábu – čistou dětskou duši. „Došlo mi, že když tak citlivé dítě tak strašně zlobí, musí být důvod někde mimo něj. Maminka se styděla, ale když ke mně získala důvěru i ona, vyšlo najevo, že Filip často usíná bez večeře a do školy odchází hladový – víc než trojnásobné zálohy na energie spolklý většinu příjmů Hančiny rodiny.

Pomohli jsme Filipovu tátovi s hledáním lepší práce a zprostředkovali jsme potravinovou pomoc. Filipa, který se konečně dokázal ve škole soustředit, mohla paní učitelka poprvé pochválit, jak hezky čte, a máma měla z jeho zlepšení obrovskou radost. Filip už nemusí zlobením volat o pomoc.“

PĚSTOUŇATA Z PRAHY NAVŠTÍVILA KARLOVARSKOU VESNIČKU

Naše karlovarská SOS dětská vesnička se nachází v krásné přírodě kousek od Svatošských skal. Na víkend se sem nedávno podívaly pěstounské rodiny z Prahy a středních Čech. Zatímco pro rodiče bylo připraveno školení, s dětmi jsme prochodili okolí křížem krážem a kromě Svatošských skal navštívili třeba i oboru s jeleny.

DĚTI OZDOBILY MIX SPOLEČNOSTI ZAPA BETON

Každé dítě by chtělo mít svůj obrázek na betonovém míxu a nám se díky dlouhodobé podpoře společnosti ZAPA beton podařilo tento sen dětem z brněnské SOS dětské vesničky splnit. Děkujeme tímto nejen za tuto možnost, ale i za dlouhodobou finanční podporu, která pomáhá dětem v péči SOS dětských vesniček.

VÝPRAVA DO ZOO SE VYDAŘILA

Mladí rodiče miminek a malých dětí, kteří sami vyrostli v dětském domově nebo v nefunkčních rodinách, to nemají lehké. Neměli od koho přirozeně odkoukat, jak se starat o vlastní děti a jak s nimi trávit volný čas. Kolegyně z naší havířovské pobočky se ale dnes a denně přesvědčují, že odhodlání neopakovat chyby svých rodičů a užívat si chvíle štěstí se svými dětmi třeba při návštěvě zoo jim rozhodně nechybí.

ASOCIACE ST. BRIDGET PODPORUJE DĚTI V PĚSTOUNSKÉ PÉČI

Cílem asociace St. Bridget of Sweden je zlepšení a rozvoj kvality života jednotlivce i společnosti. Už třetím rokem podporuje děti vyrůstající v pěstounské péči. Konkrétně přispívá na psychologické poradenství a volnočasové aktivity dětí v naší péči.

Velká pěťka

Následky raného traumatu si nese dítě až do dospělosti

Ranému traumatu a jeho vlivu na vývoj a chování dětí jsme se věnovali už v předchozích dvou číslech, doposud jsme ale nevysvětlili, co všechno pod pojem rané vývojové trauma spadá.

Každému je asi jasné, že dítě, které někdo týral, zneužíval nebo jinak viditelně trápil, si ponese šrámy na duši. Traumatické zážitky ale dítě může zažít už v lůně matky před narozením (například je-li matka vystavena fyzickému násilí nebo užívá-li třeba návykové látky). Trauma způsobuje opoždění biologickou matkou, a to i v případě, že hned po narození přechází miminko do milující péče náhradních rodičů.

V pozdějším věku si sice nebude na vědomé úrovni na nic pamatovat, ale ztráta jistoty a bezpečí v podobě osoby, která dítě devět měsíců nosila pod srdcem, je velikým zásahem do vývoje dětského mozku. Trauma mohou způsobit i další vlivy, jako je domácí násilí, kterého je dítě svědkem (byť samo není přímou obětí), absence milující pečující osoby, kdy dítě nemá jistotu, že existuje někdo, kdo mu poskytne bezpečí a láskyplnou náruč, ale třeba i delší hospitalizace dítěte bez přítomnosti rodiče, dopravní nehoda, vážná nemoc rodiče a další události.

ZÁSADNÍ VLIV NA VÝVOJ MOZKU

„Pro trauma je charakteristický extrémní stres, který aktivuje specifické části mozku, jejichž cílem je přežít. Je to osobní

prožitek, který zcela zaplaví centrální nervový systém a změni způsob fungování člověka,“ vysvětluje ředitelka SOS dětských vesniček Jindra Šalátová. Trauma ovlivňuje vývoj mozku, a to jak v racionální rovině (problémy s pamětí, soustředěním, učením), tak zejména v rovině emocionální (zvládání vlastních emocí a vzteku, snížená schopnost empatie a další). V dětském mozku vyvolá trauma jeden ze tří scénářů přežití: útek, strnutí nebo útok. Podobně pak děti reagují v situacích, které v nich vyvolají (mnohdy domnělý) pocit ohrožení: schovají se, zamrznou nebo se uchýlí k agresii. Instinktivní reakce jsou u nich mnohem silnější než racionální uvažování.

JAK VŠE VRÁTIT DO SPRÁVNÝCH KOLEJÍ

„Pokud děti zůstanou na zpracování svých traumat samy, vyrostou z nich pravděpodobně traumatizovaní dospělí, kteří nebudou schopni navazovat kvalitní mezilidské vztahy. Cílem naší organizace i mnoha odborníků je tento nepříznivý vývoj zvrátit,“ říká Jindra Šalátová. SOS dětské vesničky spolupracují na druhém ročníku mezinárodní konference o ohrožených dětech z pohledu neurověd, která se začátkem září uskuteční v Praze. Jejím cílem je propojit odborníky z řad dětských psychologů, psychiatrů a psychoterapeutů a společně hledat cesty, jak pomoci traumatizovaným dětem překonat, čím si musely projít, a nasměrovat nepříznivý vývoj jejich mozku a emocí pozitivním směrem.

Aby mohla rozkvést

Klášin roh zahrady v domě na půl cesty byl vždycky ten nejupravenější: zelenina, bylinky i okrasné rostliny tam rostly jako z vody. Jako by na ně Klára dokázala přenést všechnu péči, která se jí samotné tak dlouho nedostávala...

Pro sociální pracovníci Alenu byla přítom Klára opravdu oříškem. Těžké dětství vystřídala ústavní péče a vrozená psychická porucha, kterou nikdo včas neodhalil, páchala škody ve všech oblastech Klárčina života. Kdyby byla Klára pomyslnou rostlinkou na jakémkoliv jiném záhonu než právě v domě na půl cesty, asi by se k ní každý vypořádal jako s obtížným plevellem: překážíš a škodíš, pryč s tebou!

PŘÍPAD JAKO Z UČEBNICE

„Řešily jsme spolu během těch tří let snad všechno, co si dokáže sociální pracovník, který pracuje s dospívajícími a mladými dospělými, představit. Poruchy příjmu potravy, nedostatečnou hygienu, navazování nezdravých vztahů. Ke špatné společnosti se přidalo sebepoškozování, úzkosti,

sebevražedné myšlenky. Nejčastěji se mi svěřovala právě při zahradní terapii, která jí bavila jako jediná ze všech aktivit, které v domě na půl cesty nabízíme,“ vypráví Alena.

„Strávila jsem hodiny studiem odborné literatury a byla jsem vděčná za školení, které zaměstnanci v přímé péči v SOS vesničkách absolvují, protože jen intuice nebo lidský, kamarádský přístup by ani náhodou nestačil.“

ZAHRADNÍK ROKU

Díky Alenině úsilí, ale i Klášině enormní snaze odcházela z domu na půl cesty úspěšná mladá žena, pracující na náročné a zodpovědné pozici. S kolegyněmi chodí na jógu a sama si našetřila na kauci k pěknému nájemnímu bytu, kde bez problémů platí nájem. „Byla radost pomáhat jí se skládáním nábytku, který si zvládla sama objednat. Někdy jsem ztrácela naději, ale nakonec to byla radost. Kdybych byla zahradník, přihlásím tuhle svoji vypiplanou rostlinku do soutěže!“

Pomáhám za života, budu i po něm

PROČ SEPSAT ZÁVĚŤ?

- pokud nemáte přirozené dědice ze zákona, případně celý váš majetek bez závěti státu
- sepsáním závěti ulehčíte rozhodování svým blízkým a každému darujete přesně to, co si přejete, aby po vás zdědil
- část svého majetku můžete zároveň věnovat na dobrou věc organizaci, které věříte

PROČ PODPOŘIT SOS DĚTSKÉ VESNÍČKY?

- váš dar pomůže týraným, zneužívaným a zanedbávaným dětem
- pomůžete dětem vyrůstajícím v rodinách v obtížné sociální nebo materiální situaci, kde hrozí jejich odebrání
- podpoříte děti, které již našly zázemí a láskyplný domov u svých pěstounských rodičů

Více informací najdete

na www.sos-vesnicky.cz/stranky/zavet-pomaha.

HLAVNÍ PARTNEŘI

MEDIÁLNÍ PARTNEŘI

V ROCE 2024 NAŠI ČINNOST PODPORUJÍ TYTO INSTITUTE

Ministerstvo práce a sociálních věcí, Olomoucký kraj, Hlavní město Praha, Karlovarský kraj, Jihomoravský kraj, Středočeský kraj, Židlochovice, Karlovy Vary, Prostějov, Brno, Přerov, Aš, Zábřeh, Bystřice pod Hostýnem, Cheb, Zbýšov, Rosice.